

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII

(Înmulțirea pâinilor)

**SF. SFINȚIT MC. ERMOLAE;
SF. CUV. MC. PARASCHEVI DIN ROMA;
†SF. CUV. IOANICHIE CEL NOU
DE LA MUSCEL**

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Originar din Nicomidia, a trăit în timpul împăratului Maximian (292-311), un persecutor al creștinilor. Părinții săi, Eustorghie și Euvula, având o situație materială bună s-au îngrijit de creșterea copilului și l-au dat în seama renumitului doctor Eufrosin, care l-a învățat cum să-i îngrijească pe bolnavi. De la preotul Ermolae a învățat credința creștină.

Intro zi, pe când se întorcea acasă, Pantelimon a găsit pe marginea drumului un copil mort, mușcat de o viperă. Dorind să pună la încercare spusele bătrânului preot Ermolae, el s-a rugat lui Dumnezeu ca acel copil să învie, iar vîperea să moară. Spre uimirea tânărului Pantelimon, copilul a înviat. Atunci el a alergat la bătrânul Ermolae și l-a chemat să îl vadă. Ulterior a primit Sfântul Botez și Sfintele Taine. Pantelimon a mai tămăduit mulți alți oameni printre care și pe un orb pe care nici măcar Eufrosin nu l-a putut vindeca.

Atrăgând invidia celorlalți medici, aceștia i-au spus împăratului că Pantelimon este creștin. Împăratul l-a chemat mai întâi pe orbul vindecat care a mărturisit că el este creștin ca și cel care l-a tămăduit. L-a chemat apoi și pe tânărul Pantelimon, care a mărturisit că este creștin și pentru a dovedi puterea lui Dumnezeu a vindecat pe un slăbănog despre care toți spuneau că nu mai are șanse de tămăduire. Pantelimon a fost supus la mai multe suplicii, primind în cele din urmă cununa muceniei. La fel au fost martirizați și preotul Ermolae și cei doi ucenici ai acestuia, precum și orbul vindecat.

Sfântul Pantelimon a rămas cunoscut ca tămăduitor și făcător de minuni. ❖

Sursa – basilica.ro

HRISTOS SE JERTFEȘTE ȘI SE ÎMPARTE PE SINE

Evanghelia de astăzi ne înfățișează o astfel de minune: înmulțirea pâinii în pustie. Dar nu o pustie fără suflare de om, nu o pustie doar cu Satana; ci o pustie cu peste zece mii de oameni flămânzi (pentru că se spune că erau cinci mii de bărbați, fără a mai socoti femeile și copiii).

Faptul că Hristos a împărțit mulțimilor pâine și pește, precum și numărul pâinilor, al peștilor și al coșurilor rămase, toate au un tâlc anume, un înțeles tainic. Înainte de moartea Sa, Domnul a numit pâinea pe care o binecuvântase: Trupul Său. Aici nu o numește astfel prin cuvinte, ci închipuie lucrul acesta prin numărul pâinilor. Cinci pâini pentru cele cinci simțuri, iar cele cinci simțuri închipuie întreg trupul. Peștele e semnul vieții. În primele veacuri ale Bisericii se zugrăvea peștele ca semn al lui Hristos, simbol ce se poate vedea încă în vechile catacombe și adăposturi creștine. Hristos dă așadar oamenilor spre mâncare Trupul Său și Viața Sa.

De ce peștii sunt doi? Pentru că Domnul S-a dat și Se dă pe Sine în jertfă atât în vremea vieții Sale pământești cât și, după înviere, în Biserică până astăzi. Și ce înseamnă faptul că a frânt pâinea El Însuși? Înseamnă că Se jertfește de bunăvoie pentru mântuirea oamenilor. Și de ce le dă Apostolilor pâinea și peștele, ca ei să

dea mai de parte mulțimilor? Pentru că ei aveau să-L ducă pe Hristos în toată lumea, ei aveau să-L dea noroadelor spre mâncare a vieții. Ce înseamnă cele douăsprezece coșuri de pâine rămase? Înseamnă rodul îmbelșugat al strădaniei apostolice. Recolta strânsă de Apostoli va fi neasemuit mai mare deci sămânța semănată, după cum fiecare coș cuprindea mai multă pâine decât cele cinci pâini mâncate de mulțimile flămânde care s-au săturat.

Aceste taine sunt adânci, sunt de nepătruns; cine să cuteze a le scruta adâncimile? Cine, în veacul acesta muritor, va cuteza să pătrundă adâncurile acestor taine? Fie de ajuns aflarea lor de cei pentru care citirea și auzirea Evangheliei este o încântare. Din dulceața Evangheliei îngerii beau pe săturate. Iar omul cu cât mai mult citește, cu cât mai mult se apleacă în rugăciune asupra Evangheliei, cu cât mai mult își îndreaptă după ea viața lui, cu atât i se vor deschide aceste înmiresmate adâncimi încântătoare! ❖

Sfântul Nicolae Velimirovici

JERTFA UNEI VIEȚI ÎMPLINITE

Absolvent de Medicină la una dintre cele mai renumite universități americane, Stanford, doctorul Ștefan Mindea a ajuns să fie cel mai tânăr șef din istoria secției de neurochirurgie a spitalului acestei instituții, la doar 36 de ani.

A părăsit America și s-a întors acasă pentru a aduce speranță pacienților români care nu dispun de bani suficienți pentru a fi operați în străinătate. Neurochirurgul Mindea este și diacon. Interviu cu el ne dezvăluie chipul unui om care și-a înțeles viața ca pe o continuă slujire a lui Dumnezeu și aproapelui, ca pe un răspuns la întrebarea adresată chiar de el însuși: „Eu pentru cine mă jertfesc?”

- Ați crescut în Statele Unite, unde ați studiat cu mare succes. Ce v-a determinat să vă întoarceți în țara ale cărei origini le purtați în ființa dumneavoastră?

- A fost ceva neașteptat, să vă spun sincer. Am păstrat o legătură cu România. Veneam vara din patru în patru ani și nu m-am așteptat la această ocazie, ca să revin în țară în calitate de neurochirurg. Decizia a fost mai mult bazată pe faptul că am văzut într-adevăr o mare nevoie de neurochirurgi cu experiență în străinătate. Pe de altă parte, eram asaltat și de prietenii mei din România, care mi-au pus la dispoziție viețile martirilor din închisorile comuniste din România. Când am citit cartea despre viața lui Valeriu Gafencu am rămas absolut șocat. Nu am crezut că poate fi posibil așa ceva, oameni de asemenea sacrificiu. Viețile unor astfel de oameni, sfinți, influențează sufletul omului de azi. Cât de mult s-au luptat ei pentru țara aceasta, cât de mult s-au jertfit pentru aproapele lor. Aceste idei m-au condus la întrebarea: eu pentru cine mă jertfesc? Așa că împreună cu soția mea ne-am tot gândit la ideea plecării în România din ce în ce mai mult, și cu

sprijin de la duhovnic și alți prieteni am luat decizia întoarcerii acasă.

- Din perspectiva dumneavoastră, ce credeți că dă valoare vieții unui om?

- Valoarea omului constă în a fi cât mai apropiat cu sufletul de Cel Care l-a creat. Din păcate, toți suntem foarte ocupați, dar cercetăm în amănunt foarte puțin ce înseamnă să fii ortodox. Și așa ajungem să confundăm lucrurile.

- Cum ați ajuns să cunoașteți Biserica?

- Am fost în biserică de când pot să-mi aduc aminte, de mic copil. Ne ducea bunica noastră. Părinții ne-au crescut, dar erau permanent la serviciu. Gândiți-vă, noi eram veniți în America, săraci, amărăți... bunica, care era o femeie foarte simplă, de la țară, cu doar patru clase, dintr-un sat mic, ne-a învățat să fim buni, să fim oameni cu caracter. Ne spunea să nu judeci, să nu superi pe aproapele tău. Ideea de a posti tot de la ea am primit-o. Și așa am început să postim câte puțin, de la 5-6 ani. Pur și simplu ne spunea să dăm și noi ceva lui Dumnezeu, să-i oferim un mic dar, o mică jertfă Lui, Care ne-a dat atâtea nouă. Ca și copil mic, nu aveam ce să-i dăruiesc lui Dumnezeu. Dar ea spunea: Uite, în post, nu o să bem lapte, nu o să mâncăm carne. Așa ne-am învățat cu postul, care a devenit ceva foarte firesc. Aceste lucruri m-am luptat să le aplic în viață odată ce am crescut, apoi împreună cu soția mea care este româncă, ortodoxă și un mare sprijin. Mă gândesc la alți

români aflați în străinătate care realizează foarte multe lucruri pe plan profesional, dar au familii destrămate. E păcat, identitatea românească se pierde, nu mai vorbesc de credință și de alte valori. Consider o foarte mare binecuvântare faptul că am găsit o soție româncă, ortodoxă, din comunitatea românească de acolo, din America, care m-a ajutat foarte mult. Se poate înainta duhovnicește și fără un astfel de sprijin, fără o soție în genul acesta, dar e foarte greu. (n.r. – soția, Magdalena Mindea, este medic-anestezist. Au împreună 5 copii) Cred că este de 1.000 de ori mai greu. Dacă ai o soție care habar n-are de credință, e dificil. Am văzut în SUA români căsătoriți cu japoneze, cu chinezoaice. Nu cred că le este foarte ușor în familie. Se pierde identitatea. E ca și cum în cafeaua asta pun jumătate apă. E clar că n-o să mai aibă același conținut, același gust.

- Cum credeți că se pot forma atitudini, caractere sănătoase în societatea românească?

- În primul rând am observat un lucru. De multe ori, unii medici nu se pun în centrul discuției atunci când este vorba despre religie, pentru că este și termenul acesta „political correctness”, încât în SUA, cel puțin, nu puteai să vorbești deschis despre Ortodoxie. Pentru că se putea să-l supăr pe catolicul, pe protestantul, pe chinezul sau ateul aflat alături de mine. E discutabilă această problemă. Dar mai e ceva, mulți nu au o voce, fiindcă le este teamă. Au teama de a fi văzuți habotnici sau neserioși ca specialiști, dacă tu ca medic crezi în lucruri care nu sunt dovezi științifice. Mai mult, consider că mai este o teamă. Există teama de a vorbi despre creștinism, tu însuși nefiind un model potrivit de creștin. Poți vorbi frumos despre Dumnezeu, iar oamenii să te vadă agitat, arogant, necinstit. Atunci nu se justifică numele tău de creștin. Aduci un deserviciu credinței tale. Degeaba te duci la biserică, postești, te rogi, te spovedești, te împărtășești. Chiar și eu în America am simțit de multe ori nevoia mărturisirii unor anumite lucruri. Dar consideram așa: Cum pot eu să ies în evidență cu acestea, fiindcă foarte ușor, prin păcatele noastre, și e nevoie doar de un moment de neatenție când poți supăra pe cineva, putem fi acuzați de a nu fi creștini buni. Acest lucru intimidează pe mulți oameni. Trebuie să înțelegem că a fi ortodox înseamnă să ai o luptă permanentă în viață. ❖

Augustin Păunoiu - Jertfă pentru crezul unei vieți; extrase

DOCTORUL ȘI DIACONUL ȘTEFAN MINDEA DESPRE ROLUL CREDINȚEI ÎN MEDICINĂ

Eu uneori mă rog de când fac consultația până când iau decizia ca să operez un pacient ca să-mi lumineze Dumnezeu mintea pentru a nu opera pe cineva care poate nu ar rezista intervenției chirurgicale sau ea nu și-ar avea rost. Pe de altă parte, rugăciunea ajută foarte mult în timpul operației.

Am avut cazuri foarte grele, complicate, pe care le-am făcut cu o anumită ușurință pe care nu aveam cum să mi-o explic. Îmi amintesc când am operat o tumoră imensă la cineva, iar aceasta trebuia scoasă dintr-o bucată pentru a nu exista diseminare de celule în jur. Era prima dată când operam acest caz și prima dată când se făcea o operație de acest gen la Standford. Am vorbit cu un medic din Japonia care făcuse 100 de astfel de operații într-o carieră de 40 de ani. Era o problemă foarte rară. Am sunat la un alt medic care operase 60 de cazuri până atunci. Le-am trimis RMN-ul. Operația dura cam 20 de ore! Trebuia anestezie puternică, pregătire minuțioasă.

Să vedeți ce s-a întâmplat! Locuim în San Francisco. Am mers la racla Sfântului Ioan Maximovici. Și acolo, țin minte foarte bine, m-am rugat foarte mult: „Doamne, fă ceva. Nu vreau să fac cazul ăsta. Cred că mă depășește. Nu vreau să fac boala mai grea pacientului!” M-am dus la bolnavul cu

pricina, un mare șef de la firma Apple, un chinez creștin, care se putea opera oriunde în lume, și i-am zis: „Problema dumneavoastră este una foarte complicată, cu care doar o mână de medici se ocupă. Eu vreau să vă spun lucrul acesta: Nu am mai operat asemenea cazuri. Am făcut cazuri complicate, dar nu ca acesta”. Omul s-a uitat la mine și mi-a spus: „Eu am încredere în dumneavoastră. Simt că o să vă descurcați. Mă las în mâna dumneavoastră”. M-am speriat. Am zis: „Doamne, să nu greșescă omul ăsta!”

M-am pus serios pe treabă și am

cercetat toată literatura de specialitate, am luat legătura cu medicii respectivi. La acest caz se sângera cam 6-7 litri de sânge pe parcursul a 20 de ore. Imaginați-vă că 5-6 litri de sânge sunt în corpul nostru. Trebuia deci transfuzat tot sângele pe care-l avea pacientul în el. Am făcut și un Maslu pentru pacientul meu. Am intrat în caz și așa de ușor, de simplu, s-a desfășurat totul, încât am terminat cazul în jumătate din timpul necesar în mod obișnuit unei astfel de intervenții, adică în 10 ore. Când am întrebat pe anestezist cât sânge am pierdut, nu mi-a venit să cred ce am auzit: 900 de mililitri. Am avut conferințe la care am menționat cazul ăsta, bineînțeles nu în termenii în care vi l-am descris dumneavoastră, și am avut medici care m-au acuzat că mint când le-am spus rezultatele operației survenite în urma rugăciunii. Vă spun, cu frică de Dumnezeu, așa a decurs operația. Altfel nu ai cum să explici. Credința are un mare rol. Și au fost multe alte operații la care ajutorul lui Dumnezeu a venit tainic. Pe medicii care nu văd lucrul ăsta nu-i acuz, doar îmi pare rău pentru ei. Și mă rog să vină vremea și ocazia ca să-și dea seama că tot ceea ce face medicul este foarte puțin. Iar asta cu tot respectul pentru doctori, profesori și cine vreți dumneavoastră. ❖

Augustin Păunoiu - Jertfă pentru crezul unei vieți; extrase

Postul Adormirii Maicii Domnului – 31 iulie – 14 august

Originea acestui post o găsim prin secolul V, când cultul Maicii Domnului s-a dezvoltat și când sărbătoarea Adormirii ei a început să primească o mai mare importanță. La început însă, nici timpul din an, nici durata și nici felul postirii nu erau la fel peste tot. Unii (în părțile Antiohiei) posteau o singură zi (6 august), alții mai multe zile (4 la Constantinopol, 8 la Ierusalim); unii posteau în luna august și de aceea postul era numit și postul lui August, alții în septembrie, iar alții nu posteau deloc, socotind că sărbătoarea Adormirii este zi de mare bucurie, deoarece Maica Domnului a trecut de la viața pământească la cea cerească. Data și durata postului au fost uniformizate în toată Ortodoxia abia în secolul XII, la sinodul local din Constantinopol, ținut la 1166 sub patriarhul ecumenic Luca Crysoverghi, care a hotărât ca postul să înceapă la 1 august și să dureze 14 sau 15 zile, până la sărbătoarea Adormirii (15 august).

Tipicul cel Mare și învățătura pentru posturi din Ceaslovul Mare prescriu ajunare luna, miercuri și vinerea, până la Ceasul IX, adică până la ora 15.00, când se consumă mâncare uscată. Marțea și joia se consumă legume fierte, fără untdelemn, iar sâmbăta și duminica se dezleagă la untdelemn și vin. La 6 august (sărbătoarea Schimbării la față), în orice zi ar cădea, se face dezlegare la untdelemn, pește și vin. În timpul acestui post se citesc în bisericile mănăstirești cele două Paraclise ale Maicii

Domnului, din Ceaslov.

Sfântul Ierarh Tihon de Zadonsk ne spune cum să postim: „Postul adevărat și curat este abținerea de la orice rău. Dacă vrei, creștine, să-ți fie postul folositor, atunci, postind trupește, să postești și duhovnicește și să postești întotdeauna. Cum pui frâu pântecelui tău, tot așa pune-l și gândurilor și patimilor tale celor rele. Să postească mintea ta de gândurile cele deșarte. Să postească mintea ta de ținerea de minte a răului. Să postească voia ta de dorirea cea rea.” ❖

SFÂNTUL CUVIOS IOANICHIE CEL NOU DE LA MUSCEL

Acest Cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii deșarte și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței, unde s-a călugărit și a deprins, de la părinții îmbunătățiți ai așezământului, primele reguli ale vieții ascetice.

A cunoscut pe mulți dintre sihăștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, ținutul muscelean a fost numit, mai târziu, Valea Chiliilor. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscusiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani. Suferințele sale, lucrarea sa isihastă, lipsurile sau stările de har pe care le-a trăit Cuviosul, numai Dumnezeu le știe. Întrucât peștera în care s-a retras era într-un loc inaccesibil, nimeni nu a putut consemna din faptele și nevointele sale. O dată pe săptămână un ucenic al Cuviosului venea să-i aducă pâine și apă. De asemenea, starețul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea merinde pentru suflet, Sfintele Taine.

Deci, petrecând Cuviosul multă vreme în rugăciune și aspră nevoință, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut. Cunoscându-și dinainte sfârșitul, minunatul părinte Ioanichie și-a săpat singur mormântul în peștera sa, încrustându-și în dreptul capului anul trecerii la cele veșnice - 1638. Așezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie, a adormit întru Domnul.

Firea necuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a țesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Așa, osemintele Sfântului, au rămas mulți ani. Din rânduiala dumnezeiască, moaștele lui s-au aflat după sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial, în anul 1944. Iată cum: Cuviosul Paisie, starețul Mănăstirii Cetățuia, Negru-Vodă, a coborât

în peștera unde sihăstrise cu mulți ani înainte Schimonahul Ioanichie. Și, o minune, pânza păianjenului acoperea încă osemintele bine mirositoare ale Cuviosului! Le-a scos cu grijă și cu multă evlavie și le-a așezat în biserica mănăstirii, spre lauda monahilor și bucuria credincioșilor.

Mulți s-au folosit de minunatul odor descoperit în peștera din Valea Chiliilor. Bolnavii se vindecau, necăjiții recăpătau nădejdea, săracii își acceptau condiția sărăciei, sperând în timpuri mai prielnice. Dar potrivnicul diavol, care aduce neorânduială, a făcut să se stingă din nou această flacăra a bucuriei aprinsă în Mănăstirea Negru-Vodă. După terminarea războiului alt mare necaz s-a abătut peste poporul român. Dincolo de stricăciunile provocate de război, a venit o rânduire politico-socială străină de duhul credinței în Dumnezeu, comunismul. Reprezentanții brațului secular au dat dispoziție să fie îngropate moaștele Sfântului în pământ. Cu mare mâhnire, monahii s-au despărțit de prețiosul odor și au așezat moaștele Sfântului într-un sicriu, pe care l-au îngropat în cimitirul mănăstirii.

În anul 1981, Părintele Ioanichie Bălan,

din Mănăstirea Sihăstria-Neamț, consemnează, pe scurt, în „Patericul Românesc”, viața Cuviosului din Valea Chiliilor. Anii au trecut, însă amintirea Cuviosului s-a păstrat în ținutul Muscelului. Dumnezeu a binevoit să se risipească orânduirea atee din România, Biserica recăpătând libertatea de a-și manifesta misiunea în rândul credincioșilor. Multe mănăstiri închise de regimul comunist și-au reluat viața liturgică și duhovnicească. Între acestea a fost și Mănăstirea Cetățuia, Negru Vodă, unde starețul mănăstirii, împreună cu tot soborul a descoperit moaștele Sfântului Cuvios Ioanichie Schimonahul și le-a reșezat spre închinare credincioșilor în biserica mare a mănăstirii.

În zilele de 18-19 iunie 2009, la Reședința Patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Printre hotărârile luate, Sfântul Sinod a aprobat canonizarea Cuviosului Ioanichie cel Nou de la Muscel (Argeș), cu ziua de prăznuire la 26 iulie. ❖

Sursa – basilica.ro

Biserică ortodoxă istorică, pusă la vânzare în Turcia

1000 de ani de istorie, viață, cultură, creștinism ortodox, icoană, muzică și Liturghie, toate la un loc constituie spațiul în care Biserica era principala coordonată.

I ntr-un cuvânt, vorbim despre Constantinopol, capitala Imperiului Bizantin. Actualul Istanbul își caută de la zi la zi rădăcinile sale islamice și otomane – însă, nu poți da la o parte temelii unui imperiu ce a dăinuit cu o mie de ani mai înainte, chiar dacă astăzi autoritățile turce tind să acopere urmele creștine.

Așa se întâmplă în aceste zile de iulie 2015, când în orașul turc Zeytinbasy, în provincia Bursa, o biserică din secolul al XIII-lea a fost scoasă la vânzare, pe un site de profil. Cunoscută sub numele de „Panagia Pantovasilissa”, biserica este închinată Maicii Domnului, fiind ridicată de familia domnitoare bizantină a Paleologilor.

Agentul imobiliar a stabilit prețul de un milion de dolari, în condițiile în care în biserică încă mai sunt vizibile fresce și mozaicuri de cel puțin 700 de ani – elemente ce ar trebui incluse în patrimoniul mondial al UNESCO. ❖

Sursa – doxologia.ro; text: Nicolae Pintilie

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 IULIE - 2 AUGUST 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 27 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie - Sfântul Mare Mucenic Pantelimon
Miercuri 29 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 31 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 1 august	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 2 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) – Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI